

1

Jaký boj? jaké hnutí
mně vstupují na myšlení?
mám-li snad zahynouti?
čiji mdlé mé přirození:
což to? věc velmi rychlá,
aneb jestli nějaké zdání,
rostou mně jakás křídla:
strojí se všecko k litání.

Zdá mi se, že k vysoku
již se nad planěty beru,
odtud jen na poskoku
z země se k nebi poberu:
někdy mě oheň živí,
kostí vnitřnosti protírá,
oheň, div, než bez dříví,
i tělo, i duši zžírání.

Takliž mne obnovuješ?
srdce mé, mozek, mé žíly,
Bože, si zhotovuješ,
oheň, ten mě mdlí i sílí:
z světa, z toho oudolí,
k sobě mne, můj Bože, voláš,
kde všecko stůně, bolí,
když tak v vnitřnostech plápoláš.

2

Já mlha, mráz, kruh ledu,
tys radosti neskončenost,
náchylný k bídám, k pádu,
tys pak pevná trvanlivost,
Já jsem kroužek bolesti,
ty jsi stalostalá pevnost,
já jsem kolo žalosti,
ty jsi neskončená radost.

Já kvílení, bubláni,
tys zpěv, zvuk, pěkné varhany,
toužení, naříkání,
pronikáš na všechny strany:
tys světlem, já temností,
já bláto, a tys čistota:
tys milost, já tesknosti,
tys bezpečnost, a já psota.

Ty jsi sladkost, a já jed,
tys lahodný, já kyselý;
já žluč, hořkost, a tys med,
já smutný, a tys veselý:
já nemoc, tys zhojení,
já zimnice, tys uzdravení:
já hřích, ty odpuštění,
já nepravost, tys spasení.

5

Já škaredý, tys pěkný,
já zlost, a tys oslavení:
já mrzký, tys počestný,
já půtka, tys zvítězení,
já bitva, tys můj věnec:
já práce, tys má odplata:
tys potejkání konec,
tys odplata drahá zlata.

Tys perla, kment, hedvábí,
tys božská, hrozná velebnost,
ta k sobě všecko vábí,
neobsáhlost, neskončenost:
já pak jáma, sklep, co jsem?
jsem potvora nepravosti:
já kazichléb jen, co jsem?
hra všelijaké marnosti.

3

Co jest Bůh můj? se táži.
Všecko se zde mate, plete,
kolem se tu obchází,
brzy se rozum zaplete:
vždy žádám, ale nikdy
nemohu Boha smysliti,
cos přidávám, než nikdy
nemohu při něm skončiti.

Jakás mně přichází noc,
když sobě to tak zpytuji,
jak jest velká boží moc;
rozumem nevystačuji:
chřadnu, když tak oplývám,
vždy chci dále pochopiti,
rád jsem, když se tak smejuvám,
v božství chci se potopiti.

4

Chci-li míti líbání,
Bůh jest nejlepší líbání:
chci-li mít objímání,
v Bohu bývá bez stejskání:
ty mne, ó Bože, sýtiš
nejčistějším milováním,
mé srdce sám nasýtiš
libým tvých ust obcováním.

Když si myslím o Bohu,
což mám dělat, musím díti:
Ach, Bože, víc nemohu,
rač mě v sobě potopiti!
Čím dál o něm rozjímám,
všecken se zouplna točím.
Kam půjdu, Bože, jinám?
Do tvé velebnosti vskočím.

Bridel došel na hranice možností uvažování, rozjímání o Bohu, tzv. meditace, a dospěl k vyššímu stupni a cíli modlitby, k tzv. kontemplaci, k nazírání Boha, kdy člověk Boha vidí, prožívá, ale toto své vidění a prožívání není schopen vyslovit. "Kontemplace znamená, že musíme opustit všechny myšlenky a obrazy, všechny představy a city a zcela mimo myšlení a cítění se sjednotíme s Bohem. ... Toto sjednocení nereflaktuji, všechny myšlenky tu spíše ustávají. Jsem prostě zde, jsem v Bohu, jsem zcela v přítomném okamžiku, překračuji čas, dotýkám se věčnosti. ... Nemám žádnou vizi, nevidím žádné jevy, nýbrž prohlížím, zřím základ všeho bytí. Náhle je vše jasné." (Anselm Grün - Gerhard Riedl, *Mystika a erós*, 1993)